

Neurážejte Jidáše!!

Během svých téměř 60 let na tomto světě jsem měl tu smůlu, že jsem se setkal s různými zrádci – někteří z nich byli ti nejhorší, kteří se mi dost přiblížili. Všichni se skrývali za maskou dobroty – takzvaní přátelé, samozvaní křesťané, někteří dobře obeznámení s Biblí – všichni tvrdili, že je trápí život a jiné melodramatické příběhy. A v hloubi duše to bylo vždy stejné: vykořisťování, obvykle finanční povahy. Jako paraziti, kteří se vtlačují, aby vám vysáli krev, nebo malí lidé ztracení sami v sobě – většina z nich narcisté s grandiózními představami o sobě samých, ale bez jakéhokoli vztahu k realitě. Omluvy a podobné věci jsou v jejich slovníku dávno zapomenuty. Jakmile je odhalíte – a odhalíte je, protože v určitém okamžiku ztratí ve svém tichém vykořisťování sebeovládání a odhalí svou pravou tvář –, bez výčitek se přesunou ke své další oběti. Lidé jim říkají Jidášové. A právě zde se chci na chvíli zastavit, protože si myslím, že této postavě – Jidášovi – křivdíme. Ano, Jidáš zradil. Zradil tu nejčistší duši, jaká kdy kráčela po této zemi. Toho, kdo si ho vybral z mnoha jiných a zařadil ho do úzkého kruhu dvanácti učedníků. Toho, kdo mu dovolil vidět, jak vzkřísil mrtvé, otevřel oči těm, kteří byli slepí od narození, dal malomocným kůži malých dětí a daroval radost z chůze tělesně postiženým. Toho, kdo mu dal i tuto moc – a dovolil mu, aby tyto zázraky konal sám! Kristus povolal Jidáše, aby byl apoštolem! Ale Jidáš Ho zradil – a zradil Ho kvůli penězům. Jidáš byl milovník peněz a drobný zloděj. Stejně jako různí drobní zloději, které jsem znal, kteří se k lidem vždy chovají s přátelskou maskou. Miloval Jidáš Krista? Jistě, do určité míry Ho miloval. Ale miloval také peníze. „Co mi dáte, když ho vydám?“ zeptal se velekněží, kteří bez váhání souhlasili s třiceti stříbrníky, což byla v té době značná částka – půlroční mzda. Zapomněl na zázraky, zapomněl na ideály, zapomněl na svou lásku ke Kristu. Nebo spíše – nezapomněl na ni. Dokázal však, že to byla falešná láska. Těch třicet stříbrných z ní udělalo falešnou lásku. Ty na váhách převažovaly. Přejde čas, kdy bude vážena láska ke Kristu. Na druhou stranu se položí něco jiného – pro Jidáše to bylo třicet stříbrných; pro jiné něco jiného, ať už finančního charakteru, či nikoli. A pak se ukáže, že láska ke Kristu

je nedostatečná, povrchní, falešná. „Mene, Tekel, Peres,“ jak napsala Boží ruka Belsazarovi. „Byl jsi zvážen na váhách a shledán nedostatečným“ (Daniel 5:25). Tak je tomu i s různými zrádci, s nimiž jsem se setkal. Možná ani oni nevědí, že zradí. Možná si myslí, že jsou tvými přáteli a přáteli Krista. Ale když se odhalí těch třicet stříbrných, rádi si je zastrčí do náruče a pošlou tě na kříž. Tím však srovnání s Jidášem končí. Neboť jakmile Jidáš uviděl, že Krista vedou na ukřižování, ztratil nervy. Nečekal to. Začalo ho trápit svědomí. Uvědomil si, co udělal. Běžel do chrámu a hodil stříbrné mince přímo do tváře veleknězům! „Zhřešil jsem, když jsem zradil nevinnou krev!“ zvolal (Matouš 27:4)!! Jidáš činil pokání!! Písmo to říká tak jasně, a přesto se všichni pustili do toho, aby nám vysvětlili, proč jsou „pokání“ a „výčitky svědomí“ podle nich něco jiného. Možná, že Jidášovy výčitky svědomí nezapadají do příběhu, který si vymysleli. Zrádce – stejně jako dnešní zrádci – svých činů nelituje. Nevyhazuje stříbrné mince. Zůstává zrádcem a cynikem až do samého konce. A přesně to dnes dělá mnoho zrádců. Zůstávají zrádci až do samého konce. Pěstovali své ego do takové míry, že jejich svědomí otupělo, přestalo existovat. Jako necitlivá zvířata přecházejí k další oběti. Ale to není to, co udělal Jidáš. Jidáš nepřešel k další oběti. Zamyslel se. Uvědomil si, co se stalo. Učinil kroky k pokání. Vyznal svůj hřích. „Zhřešil jsem,“ řekl. „Zradil jsem nevinnou krev!“ Vzal peníze – stříbrné mince zrady – a hodil je jim do tváře. Jidáš činil pokání. Nemohl však snést to, co udělal, a tak vzal provaz a oběsil se. Jidáš měl svědomí. Dobrovolně zaplatil za svou zradu životem. Ale k ničemu to nebylo. Zajímalo by mě, zda byl Jidáš spasen? Celá křesťanská literatura se na něj vrhla a soustředila se na ohavný čin zrady Krista. Bůh však chce, aby byli všichni spaseni a došli k poznání pravdy (1. Timoteovi 2:4). Až v ten den tedy uvidíme, jak to s Jidášem dopadlo. Ale on činil pokání a projevil to ne slovy, ale skutky. Pytlík se stříbrnými mincemi neměl v náručí. Vrátil ho. I jeho oběšení bylo aktem smíření. Zaplatil svým životem za zlo, které spáchal. Nesrovnávejme tedy Jidáše s různými nepokáními zrádci, kteří nosí své stříbrné mince v náručí, každý den je po jedné počítají a usmívají se nad svými „úspěchy“. Jidáš by na něco takového ani nepomyslel. Jsou tedy mnohem horší než on.

Vzhledem k tomu, jaké zpustošení přináší setkání se zrádce do života člověka, jak se tito zrádci ocitli na mé cestě – a možná i na té vaší? Náhodou? Kdo ví. Ale sám Kristus si vybral Jidáše, zrádce. Věděl od začátku, že ho zradí? Možná řeknete: „Copak Bůh neví všechno?“ Ano, ví, ale dává všem lidem příležitosti a nakonec je to člověk sám, kdo se rozhodne, kterou cestou se vydá. Vyvolil Jidáše, ačkoli věděl, kým je, a znal zlovolnost jeho srdce, která jednoho dne vyjde najevo. Přesto mu dal tu příležitost. Nebylo nevyhnutelné, že ho Jidáš zradí. Kristus nechtěl, aby ho zradil. Ukřižovali by ho i bez Jidášovy zrady. Našli by někoho jiného – někoho, kdo nepatřil do úzkého kruhu těch, které Kristus jednoho po druhém vybral – a ten člověk by Ho vydal. Kristus si osobně vybral Jidáše, aby mu byl nablízku. Svěřil mu peněženku, i když věděl, že krade. A přesto mu nic neřekl. Možná si pomyslel: „Možná se pokání. Dám mu ještě jednu šanci.“ Znal lstivost jeho srdce; znal jeho minulost – lidé se nestávají zloději přes noc –, ale přijal ho k sobě. Rozpoznal lásku, kterou k němu tento muž choval, a snad doufal, že tato láska zesílí a že třicet stříbrných ji nedokáže převrátit naruby. Proto mu dával šance. A to je to, co Kristus dělá pro mnoho zrádců, a snad to udělal i skrze mě a tebe: dává jim šance. Šance, aby se nestali zrádci. Šance na lásku. Šance nechat svou temnou minulost za sebou. Začít nanovo. Někteří tu šanci možná využijí. Jiní však zůstávají věrní, dokud se neobjeví lákavá pokušení – těch třicet stříbrných. Jakmile se to pokušení objeví, popadnou těch třicet stříbrných a prodají svou víru – nebo, lépe řečeno, promění ji v padělek. Doufám, že jednoho dne najdou pokání, i když již těch třicet stříbrných vzali a nemohou je vrátit. Bůh přijímá všechny, kdo činí pokání. Člověku, který skutečně činí pokání, nikdy nezavře dveře. Ale nakonec písek v přesýpacích hodinách vyteče a přijde konec. A pak již není místo pro pokání. Co se týče těch, kteří byli zrazeni, měli by najít útěchu v tom, že činili Boží vůli – jednali věrně s láskou a soucitem, v souladu se svými zásadami a zásadami evangelia, a to i vůči lidem, kteří si to nezasloužili – a to jim přinese velkou odměnu v ten Den, o kterém je psáno: „A Bůh setře každou slzu z jejich očí; už nebude smrti, ani smutku, ani pláče. Nebude už bolesti, neboť to, co bylo dříve, pominulo.“ (Zjevení 21:4)